

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.априла 2013. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим вас.

Присутни су:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **Пуномоћник Матовић,**
- **Браниоци: Ђорђевић, Крстић, Палибрк, Брадић, Борковић, Стругар, Шћепановић, Вуковић и Бобот.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сад ко мења Перовића?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: За Перовића адвокат Шћепановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда за Петронијевића, Бобот. И ко још није ту од обранилаца? Нико, сви су ту. Ту је Вуковић.

- **Онда су ту оптужени Николић, Кастратовић, Поповић, Сокић, Богићевић, Булатовић, Мишић, Миладиновић, Момић, Видоје и Вељко Корићанин и Брновић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За данас смо позвали сведоке, односно неке од оптужених су из обавестили Стојановић Милош, Ђоровић Вујадин, Новићевић Мирјана, Момић Далиборка и Стојановић Марта и сви су они према информацијама Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима у поступку овога суда дошли.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Испитаће се сведоци

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо ко је први дошао, немамо информацију ко је први стигао у суд, али да позовемо прво Ђоровић Вујадина.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја бих само искористио ову прилику пре него што почнемо са данашњим главним претресом да дам изјаву, односно мој клијент је променио пребивалиште па ће убудуће на овој адреси. Ево изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћу после да унесем у записник да бисмо одлучили о томе.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Пред судом је Ћоровић Вујадин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми име Вашег оца?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ћетко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћетко? Добро. Рођен?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: 06. априла 1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Са пребивалиштем у?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Василија Кочевића 13е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Службеник, радник поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптужене Брновића, свакако, он Вас је предложио за сведока. Остале?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда Поповић Срећка, Кастратовић Славишу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са подацима које даје, од оца Ћетка. Суд се уверава у идентитет увидом у личну карту издате од стране ПУ Краљево број 001500М13, која се враћа сведоку. Од окривљених познаје Брновића, док остале оптужене не познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, дођите да узмете. Ми смо Вас позвали као сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. можете да ускратите одговор на питања која би Вас или Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а иначе морате да нам кажете све што знате. Вас је предложио за сведока овде оптужени Брновић. Пре него што кренемо на испитивање положићете заклетву. Видите да ли имате ту текст испред Вас.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву исказује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте нам заклетву.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде судимо поводом догађаја на Косову 1999. године. Један од оптужених је Брновић. Он је Вас предложио за сведока, па ћемо на тај начин и да обавимо испитивање. Дакле, прво ће Вас испитати његов бранилац и он. Изволите.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Добар дан господине Ћоровићу, ја сам адвокат Шћепановић Вучић. Ја бих желео да Вас питам, да Вас вратим на догађај у селу Ћушка, ако се сећате 14. мај 1990. године. Да ли сте тога дана видели господина Брновића, где и када?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Господина Брновића сам видео негде око 12 сати у Захаћу где сам носио неке пензије да приме грађанима, видео сам га у пролазу да је прошао, био за Пећ.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А је л' можете да нам кажете где је то место у односу на центар Захаћа?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Од центра Захаћа старим путем који је ишао, који се укључивао према главном путу, биле су две куће где сам носио неке пензије и тако кад се укључе на путу видео сам да је прошло било возило брзо за град и било ми је.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Где за град?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Према Пећи.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Према Пећи за град?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А тај пут где сте га Ви срели је л' он води од Клинчине према Пећи?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да из Клинчине према Пећи. Ја сам се кретао старим путем и постоји тако стари пут који се укључује на магистралу, то је Пећ-Приштина и ту сам га срео да је прошао возилом брзо и било ми је зачудо да није стао, јер обичај има да стане да пита има ли шта ново, да ли има проблема и таквих ствари.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Ви њега од раније познајете, је л' тако Брновићу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па знам га онако човека.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Је л' сте имали контакте, сарађивали нешто или тако мислим?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па не искључиво, нешто онако нормално.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Па само да кажете овде суду на основу чега га памтите баш Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па памтим га по чињеницама док је био, док је држао тај реон доле где сам ја припадао Захаћу.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Је л' он био познат у том реону?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесте био као командир познат је био, држао је тај велики круг села, а ја сам иначе био управник поште тако да су и мене знали и да је био много прихватљив од стране тих људи што се тиче ових села што ја, већину Захаћ и та села доле, Голипце, Нешане, Клинчина.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли можете господине Ћоровићу да нам опишете аутомобил којим се кретао Брновић кад сте га Ви видели?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па шта да Вам кажем.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: И како је можда био обучен да ли сте запазили пошто је био тренутак?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам њега примећивао вазда у маскирној полицијској униформи са качкетом на глави.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Тога дана мислим баш?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тога дана сам га видео у маскирној униформи. Нисам могао да приметим, прошло је возило брзо...

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А реците ми сам догађај да ли је он препричаван у селу, да ли је неко од становника мештана Захаћа говорио да је ту био присутан Брновић, да је имао неке активности у току тог дана или не, да ли сте разговарали са Албанцима и добро познајете грађане Захаћа, је л' тако?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па познајем, већине људи познајем у Захаћу, али могу вам рећи да село као село Захаћ оно је.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Само да искључимо могућност, извињавам се, после тог догађаја више Брновића нисте видели у Захаћу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, не, нисам га видео, ја сам се вратио после кући, нормално завршио сам свој посао. Пошта није радила у Захаћу и онда сам морао да одем горе по новац, по писма у главну пошту и онда бих делио сељацима као и Албанцима, као и Србима, свима редом.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли Вам је познат сам догађај, шта се тога дана догодило у Захаћу, да ли су се догодила нека убиства?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: О догађају не знам, сем кад сам видео колону, јер је моја кућа била чак...на том делу пута где су пролазили поред моје куће. Ту сам видео колону где су застали и ја сам седео тог тренутка са мајком на тераси и онда људи су плакали били, моја мајка је била плакала за њима јер смо фино са њима пролазили, јер једне прилике знам кад је почело бомбардовање они су хтели да напусте само место, тада је дошао Брновић и рекао је да се они врате својим кућама и да неће бити проблема, да неће нико да их дира, да их тера.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А ко вам је то рекао на ту околност, мало прецизније?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Прво кад је било бомбардовање, кад је почело, кад су чули из других села да људи напуштају своје село и Захаћ је остао такав, Захаћ је био мирно село за живот и тако да они су хтели кад су видели долазили су и питали шта ће да буде с нама, као да смо ми Срби могли нешто да им помогнемо у том смислу, разумете. И онда је Брновић био обавестио и вратио их и каже ви људи вратите се кући, неће нико вас да дира.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А да ли је неко у разговору да сте чули да је Брновић неко дело урадио од тих грађана да га је неко помињао да се злоупотребило, да је наредио неком да иде у Албанију и тако нешто?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, ја такву информацију немам, поготово знам да је био тад прихватљив од неких челних људи који су били у селу јер ти људи који се мало, како да вам кажем, који су вазда били се истицали мало у селу као неки председник села.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Како је важио међу грађанима Захаћа, пошто је то био његов реон, ако се Ви сећате да је био командир полиције, општи утисак Ваш?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Мој утисак је према њему немам речи, то је било и раније пре тог бомбардовања и пре тога он је толико био обављао свој део посла да је то било стварно добро, били су задовољни и Албанци и Срби и сви грађани које је он допратио у станици милиције.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Само бих Вам поставио господине Ћоровићу још једно питање практично да нам објасните како иде пут, иде Клинчина, па иде Захаћ? Од Клинчине гледамо према Пећи?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Од Клинчине иде Нешане, иде Главичица, иде Ромуне, Захаћ, Пављане, Ћушка, Пећ.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: И Пећ? Колико је то отприлике километара, питаћу ако Вам је познат тај реон од Захаћа па до Ћушке или од Клинчине чисто онако оријентационо?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Сада гледајући са асфалта пута.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: За колико се временски може аутом прећи, аутомобилом?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Шта да Вам кажем, немам неку оријентацију да кажем, тим путем Захаћ-Пећ је негде до центра града износио 10 километара, сад од Ћушке да има 6 или 7, тачно не знам, али не бих могао да будем прецизан.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: У реду. Што се мене тиче ја немам више питања. Брновић ако има?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви Брновићу имате питања? Изволите.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Добар дан. Господине Ћоровићу, добар дан.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Добар дан.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Објаснио си да си ме видео, у којем са возилу био ниси рекао?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Возило нисам могао да опишем да ли је било неко цивилно возило, али сад које је било не могу да се тачно сетим да ли је „Ауди“ или пошто сам тебе гледао више пута у возилу таквом која су била, не могу тачно да одредим тачно које возило.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да није случајно било службено возило, полицијско?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, није било, било је цивилно.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Одатле кад си се вратио, је л' си се вратио поново старим путем Приштина-Пећ?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ко?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ти?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам се вратио, изашао сам на асфалтни пут и вратио се асфалтним путем до куће моје.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Је л' си могао случајно да видиш са те позиције једну групицу људи у центар Захаћа код оног знака преко пута поште да ли си могао случајно да видиш?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нисам могао да видим Брновићу ништа, нисам могао да видим да ли су били то нисам могао да приметим и не сећам се.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Када си дошао код куће, када си се вратио, где си, јеси ли чуо неку пуцњаву или неки дим да ли си видео?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тога дана било је оно кад сам ја био ту, било је, чули су се пуцњи, долазило је негде тамо од стране Пећи где је била пуцњава не могу да се оријентишем, само чујеш неке пуцњевице и онда је само село од тога страха било бежало и тражило неку подршку, оно „шта ће бити с нама и како ће бити с нама“ и тако да не могу да оријентишем себе где и шта је и како било.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Колико излаза има из Захаћа на главни пут Пећ-Приштина?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па овај једини излаз који је излаз прави како је учртан поред моје куће што пролази то је главно укључење из села на асфалтни пут.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: У којем времену сте Ви чули пуцњаву у самом селу Захаћу, око којег времена?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Како да ти кажем, ја сам пре тога у 12 сати сам тебе видео кад си прошао, после 12 негде, 12 је био мени излазак из поште на терен, а пуцњава се чула још раније негде око да ли пола девет, девет чула се пуцњава не у Захаћу, пуцњевице су долазиле одозго, сад не могу да одредим где, одакле пуцњевице почињу.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Али у самом Захаћу, да ли знаш отприлике?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па у Захаћу кад сам се вратио поподне можда је негде било да су се чули неки пуцњи.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Је л' си видео којим случајем колону кад је излазила пошто је једини пут пред твоје куће?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам колону видео, видео сам колону кад су излазили и та колона када је кренула и знам да је било негде после подне, да ли је било после 2 негде чини ми се тако отприлике, немој да ме то, после 2 знам да је било и знам да сам се ја задржао негде био по селу још сат времена да сам то сигурно завршио, завршио сам и онда сам се вратио кући и седео на тераси са мајком мојом и кад су они прошли.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли је овог Ђура Марјановића, Слободана Марјановића син био у полицији, он је имао чини ми се два сина? Да ли је један био у полицији?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: За Ђура Марјановића, Слободан Марјановић он је имао сина, знам да је кључар у затвору сада, шта је завршио.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја знам да је кључар затвора, али у полицији да ли је имао?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да ли је у полицији?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тад 1999?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Није, није.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Они су били млади, ја знам да су.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја знам да је радио као кључар да је завршавао ту школу у Каменици, а да је био полицајац нисам то запамтио да је био.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли си видео ти, да ли си гледао колону ти кад је изашла на главни магистрални пут?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам, то сам гледао са моје терасе куће.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли их је неко пратио или предводио?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: На магистралном путу је л' ти било видљиво стара пошта?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: А на магистралном путу, да ли је колона заустављана?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Колико сам могао да видим са моје терасе и моје куће та колона се пружа до поште, до дома, после од дома више не можеш да видиш.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Али да ли их је заустављао неко на магистралном, на самом изласку на магистрални?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Значи ишла је колона сама?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Она је ишла и све док сам могао да видим они су се кретали према Пећи, а могао сам да видим од раскрснице до негде повише поште оне нове, једно 100 метара може да се види.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Старе или нове поште?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нове поште, ја сам радио у дому где је пошта, јер сам могао да видим пошту од моје куће нову где сам радио.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли си колону видео, мислим људе кад су се вратили из Пећи?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Отприлике у којем времену су се они вратили?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Негде је био сумрак, сумрак је негде било, знам да је дошао један из колоне био и као да је тражио помоћ од мене, причао је „убили су ми сина“, не знам ово, не знам оно, „не смем да спавам кући, да ли могу да преспavam код тебе“. Ја сам га примио у моју кућу и спавао је у мојој кући.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Како се зове тај човек?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не могу да се сетим да ли Ћокај, чини ми се Рашид Ћокај. Он је радио као човек који је радио у надници цепао дрва, секао дрва, цепао дрва.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Добро, немам других питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли тужилац има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имао бих само кратко пар питања. Господине Ћоровићу, кажете.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ћоровић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ћоровић, извињавам се. Кажете 14. мај 12 сати, по чему памтите да је то баш било 14. маја и по чему памтите време 12 сати.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја памтим колона кад је кренула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Кад је колона била кренула из Захаћа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте се Ви у том тренутку налазили?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тад сам био кући на тераси.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте да сте нешто носили неке пензије тога дана?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кома сте носили пензије?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: То су биле две ромске породице, да ли су Тоскај или Муће те две фамилије. Не могу тачно да се сетим, али знам да су били, да сам имао тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте носили те пензије тога дана и у колико сати сте носили?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тога дана сам носио пензије. Обичај је био да излазим на терен око 12 сати, тако да сам био можда око 12:10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте рекли да сте били код куће у 12:00 сати, сад кажете да сте у 12:00 сати носили пензије.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Рекао сам да је излазак мој из поште био у 12:00 сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи из поште?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам тај имао термин кад сам излазио из поште, а то је близу, ако знате то је близу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када видите ауто којим се креће?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нисам Вас разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када видите тај ауто?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тај ауто када сам излазио, ако знате тај пут стари сеоски пут, онај сеоски пут који је ишао кроз Захаћ, некад је био стари пут ишао је за Пећ и ту је укључење баш код тих циганских, код тих ромских кућа укључење за пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се то види из поште кад сте изашли?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не из поште, то се не види из поште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се види то?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Види се излазак из села пут, ако сте били тамо и видите пут из села који излази, укључује се правац на магистралу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте онда видели Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Брновића сам видео тамо стари сеоски пут који иде према Клиначини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте изашли из поште?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да, кад сам изашао из куће, пошта није радила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Пошта није радила тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како сте носили пензије?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ишао сам у Пећ, узимао пензије и делио свима и Албанцима и Србима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто везујете 12:00 сати и пошту?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Зато што ми је излазак био тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Излазак ми је био из поште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажете пошта није радила, ја Вас не разумем?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па није радила, ја сам морао да идем у Пећ јер су поште биле све затворене, пошта није радила, сеоска није и ми смо као управници поште били дужни да одемо у Пећ да погледамо дотацију, да узмемо пошту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте Ви кренули у Пећ тог дана?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја тог дана нисам био у Пећи, због тога сам имао дотацију пре тога један дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како сте могли да носите пензије ако нисте узели пензије из Пећи?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па узели смо, како сад да улазимо у те послове наше поштанске. Ја нисам могао сваког дана да узимам дотацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи то дотација?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Дотација значи да набави новац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте узели новац за ове?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Преходни дан чини ми се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Претходни дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то дан био тачно?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не могу сад да се сетим тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је сати било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па не могу то да знам искрено да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте ту пензију предали тој породици ромској?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па ту око 12, 12:10, 12:15 сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су они удаљени од поште?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Од поште једно 200 метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви тог дана били обучени?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Како сам тог дана?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Били обучени?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Цивилно, ишао сам пешака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте носили тај новац?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: У торби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали торбу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то поштанска торба?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: То је поштанска торба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико Вам треба од поште до тих коме сте давали пензије?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Треба 10, 15 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 10, 15 минута?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И где први пут видите Брновића и његово возило?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Први пут га видим кад сам излазио, кад сам излазио, кад сам исплатио јер су људи знали, очекивали мене кад треба да исплатим јер то није био нормалан да пошта функционише како треба, него су људи знали да у то време долазим и људи би изашли на самом путу и кад су ме

видели онда исплатио бих, уписао би и онда би изашао и не бих се задржавао и приликом изласка код тог старог пута, укључио се на главни пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то далеко од главног пута и колико је то далеко од Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: То су споредни путеви стари и нови пут, како да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви били удаљени од тог пута којим је ишао Брновић?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам само изашао горе и видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то у метрима?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Шта ја знам, нема можда, шта је 5 метара, нема ни толико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И које је то возило, које је возило било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја не знам које је возило било, ја стварно не знам јер он је био мењао возила често.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које је боје било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тога не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате, по чему знате да сте 14. маја у 12:00 сати носили пензију тим Ромима и да сте баш тог 14. маја видели Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па како да Вам кажем, ја сам изашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Брновића видели пре тога?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Пре тога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам њега често гледао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте га пре тога видели, последњи пут?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не знам какво је питање, како пре тога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте га видели да иде возилом тим путем?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нисам разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли 14. маја у 12:00 сати видео сам возило Брновића на путу том и том. Кад сте га видели пре тога?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Пре тога га нисам видео, тада сам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па је л' сте га видели пре 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па нормално да сам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад је то било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Можда 12, 13, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како не можете да се сетите?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Како да се сетим, човека сам гледао стално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сати је било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Видео сам га и 13, и 12, гледао сам га нон стоп јер је он пролазио тим путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колико сте га сати видели 13. и 12?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Некад сам га видео у 10, некад у 11, некад у 12, некад у 1.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте га видели после тога?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: После тога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Гледао сам га исто тако, гледао сам га поподне кад би отишао и враћао се с посла кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули да дате пензију да ли сте видели да је нека кућа била упаљена, да ли сте чули пуцњаву?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Кућа није била запаљена, пуцњава се ту у Захаћу није чула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да је тога дана пуцано и да је тога дана да су спаљене неке куће, да су неки људи албанске националности убијени?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, то сам чуо касније тек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте пензију носили после 14. маја некеме?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када и коме?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ја сам ту имао доста пензионера који су ми већином некад долазили кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неког пензионера да је Албанац?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да, јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте њему носили пензију?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте њима носили пензију?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па пензија је била почела можда 12, 13. тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За који месец је била та пензија?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте били у обавези да предате ту пензију?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Рок ми је пет дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пет дана?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у тих пет дана предали пензију неком Албанцу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Имао сам пуно њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па реците, ја не знам. Да ли знате колико је сати то било кад сте неком Албанцу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па ту негде поподне, ја сам поподне излазио, то је било поподне кад сам се ја кретао био делио пензије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте носили пензију после 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па носио сам ја тада, дођу на место, све сам носио пензије био само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сам ја разумео, Ви сте рекли да се Брновић обратио неком и рекао му да се врати кућама. Кома се то обратио и да ли сте то видели?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесте, то је било кад су они, кад је било оно после бомбардовања чули су људи из других села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то датум био?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Марта месеца, после бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: После бомбардовања други или трећи дан, датуме не могу да памтим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је сати било?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Поподне негде, тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете не можете да памтите датуме, како баш памтите 14. мај?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тај дан памтим због тога што су тада људи напустили село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дајте ми било који датум да сте неког датума у мају месецу предали некоме пензију осим ових Рома?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па не могу да набројим, не могу да се сетим имена, али сам имао доста пензионера у Захаћу, не знам које име да ми дође у памет, само знам да је било пуно пензионера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зову ти Роми?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Они су, да ли су Мућај или Тоскај, те две фамилије не могу сада да прихватим, да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у мају месецу још некој фамилији носили пензију?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Исто поподне негде кад излазим на терен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ког датума и у колико сати?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па све докле је трајала исплата пензија ја сам носио, неко је долазио кући да узима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули да носите пензију тим Ромима да ли сте чули пуцњаву и да ли сте видели запаљене куће, да ли сте видели неки народ?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Пуцњава се чула, нисам видео да су запалили кућу доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте? Да ли сте видели неки народ у Захаћу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нисам нешто приметио да је било, ја сам прије тога рекао да су људи чим су чули неку пуцњаву горе која је долазила они су дошли питали шта је, како ће, шта се дешава ово што пуцају и ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад сте видели Брновића је ли имао капу на глави?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ауту?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: У ауту?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје је био тај ауто?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не знам, нешто сиво, не могу да се одредим за боју.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која марка, који тип?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: То не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, да ли у селу Захаћ постоји канал и аутосервис?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: У Захаћу не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји аутосервис „Куча“?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји на том потезу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Постоји у Пављану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Пављан? То је исто на главном путу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: То је на главном путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Захаћ, Пављан, Ћушка па Пећ да ли тако иде?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тако иде, Захаћ, Пављан, Ћушка, Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били на том путу дана 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, ја нисам био на том путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који потез Ви видите од Ваше куће?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Моја кућа је у центру села на излазу из села и ту пролази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру или на излазу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па гледам центар пошто је ту била пошта, амбуланта, разумете, ја то гледам као центар, а центар села ако гледаш то је било мало у дубини, разумете, тамо су биле груписане куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког села, кажите?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Захаћ. Да би изашао из села Захаћ мора да се прође поред моје куће, то је био пут тај који је био излазак на пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви видите колико, колико растојање на том путу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па мене кућа је била од главног пута 100 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видите добро главни пут?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Видим са терасе видим главни пут, види се један део пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на том путу видели осим Брновића неко друго војно или полицијско возило?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели војску или полицију тог дана?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по чему Ви издвајате 14. мај, као дан када памтите да сте на путу видели Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, ја тај датум ето памтим по томе кад су ми комшије изашле из села. Сад да ли је то био 14. мај или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које комшије су изашле?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ти из села мог, кад су напустили село, Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Албанци? Шта Вам је рекао Рашид Ћокај када је дошао код вас?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Он је замолио, дошао је био на предвече тамо и замолио ме је, каже плашим се убили су ми синове, уплашио сам се каже за жену и за мене, да ли биме прихватио да спавам ноћас у кућу вашу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вама испричао шта се догодило?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесте испричао ми је, као наводно да је убили су му синове, да су још неке постројили, ето те ствари, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао ко је то урадио?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао да ли је то војска, полиција или неки људи који су напали село?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Није ми рекао, не сећам се да ми је рекао, кад ми је то испричао мало сам се и узрујао, било ми је стварно незгодно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Било ми је незгодно кад сам чуо ту причу, нисам могао да га питам да ли је била полиција или војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тражио од Вас да одете да видите где су тела његових синова?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, он је захтевао да видим али ја нисам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао он да види?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Није, он је остао ту, спавао је код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре тог дана који памтите било неких инцидента са Албанцима у селу, да ли их је неко дирао или нападао?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, ја Вам кажем да је село Захаћ било мирно село, то је било мирно село, нико их није дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је било српских, а колико албанских породица?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па сам Захаћ је имао мало српских кућа, то је била моја кућа, била је кућа пар Марјановића, то су две, три куће које су биле српске у самом Захаћу, да не говорим о другим селима која су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само Захаћ, Марјановићи, Ви?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Марјановићи, ја, то је Захаћ, има Лабљане село је било мало и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ниједна друга више породица, само две породице српске?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Било је Ћоровић и Марјановић и Брајовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Брајовић?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се Срби током рата организовали у територијалну одбрану, да ли их је неко мобилисао?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали оружје?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог дана било код Срба из села био у селу ишао по улици нешто надгледао Албанце?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Нисам Вас чуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тога дана од Срба се кретао по селу, надгледао Албанце?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надгледао како одлазе? Да ли Ви то поуздано знате, да ли Вам је неко од ваших комшија споменуо Рашид Ћокај?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, нисам ја ништа примето и видео да се неко креће тога дана баш по селу нешто, баш где пролази поред моје куће, тај пут који води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су мештани Срби чували своје комшије Албанце током рата?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу? Па шта се онда десило 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ми смо их штитили колико смо могли да штитимо, а од свих нико, како да вам кажем, не што смо хтели само оног кад

дође комшија и замоли те «ја се плашим, ајде смести ме ту», а не други разлог није постојао да човек може нешто да закључи, дође код тебе и каже ти «да ли би ноћас да ме примиш да спавам код тебе, плашим се за себе». Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се после овога дана било код од Албанаца вратио?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: После овога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог дана, 14. маја?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Па вратили се, вратила се колона била и тада је Рашид дошао и питао ме да ли може да спава код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И после су непрекидно били ту?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, не, сутрадан је отишао у село тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тај Рашид Ђокај, него иначе Албанци?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ови су се други вратили кућама својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су се вратили кућама и више нису напуштали село док је било бомбардовање?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тог дана видели можда неке тракторе или упаљене куће, тракторе са људима како одлазе?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Тракторе сам видео, биле су колоне трактора која је ишла из села, ишла на путу магистралном према Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дуж пута, да ли је било војске или полиције?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Не, нисам видео ниједно возило да је предводило нешто или да је било нешто, било је само трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји неки, ако знате, у селу Ћушка неки киоск, трафика?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Ћушку слабу познајем, то није било мој фах, доле нисам носио пошту тако да не знам стварно, Ћушку не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нека аутобуска станица да ли постоји ту на том потезу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Аутобуска станица постоји у Пављане, у Ћушкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сваком селу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: На самом путу за Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сваком селу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Да, да, поред самог пута постоји станица аутобуска, стајалиште за аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да видимо да ли још неко од бранилаца има питања? Изволите.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Само ако можете да нам кажете да ли је у Захаћу било гробље, да ли је постојало муслиманско, православно и где се налази?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Православно гробље је било у самом селу, а муслиманско гробље је било поред пута на магистралном путу Пећ-Приштина у Захаћу.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли можете прецизније да одговорите шта значи у самом селу?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: У самом селу четири села где су биле групиране куће у самом селу, то је групација кућа у селу где се круже и ту је било српско гробље.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А албанско гробље?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: А муслиманско гробље је било поред самог магистралног пута Пећ-Приштина између где је постојала кафана „Каљаји“, била продавница, тад је било...

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете од тог места где сте видели Брновића и то албанско гробље колико је удаљено, да ли је то са исте стране или са супротне стране?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Са десне стране је муслиманско гробље.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Близу тог места где сте видели Брновића?

СВЕДОК ВУЈАДИН ЋОРОВИЋ: Њега сам видео повише горе.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко од оптужених или бранилаца? Нико. Пуномоћник не. Реците ми, Ви сте дошли из Краљева и рекли сте да Ваши трошкови износе 2.800 динара, је ли тако?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи за долазак данас у суд у износу о д 2.800,00 динара, колико износе трошкови превоза сопственим возилом и трошкови наплате путарине, па му суд ДОСУЂУЈЕ 2.800,00 динара, што ће се сведоку исплатити на руке у Служби за помоћ и подршку сведоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, можете да идете, новац ћете овде да добијете у Служби за помоћ и подршку. Довиђења. Замолите Стојановић Милоша да дође.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Судија, само ако могу да Вам објасним, пошто је сведок овај Стојановић Милош, он се двоумио да прими позив па му објасните како је то Брновић могао да му достави позив, то му је било чудно. Ето толико да зна, каже «како ме позивате?».

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Стојановић Милош, је ли тако?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Боговида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте и где рођени?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: 24.11.1961. године, село Дубљибаре, општина Ђаковица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада је Ваше пребивалиште у Краљеву, је ли?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Крушевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Крушевцу?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше занимање?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Радник МУП тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете Брновић Радослава?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете још неког од оптужених, значи Видоје и Вељко Корићанин?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Само ако могу да се окренем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете наравно. Поповића, Кастратовића, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познаје тужиоца.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Брновића познајем, Корићанина познајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Корићанина, је ли тако?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да. Ове друге момке...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то? Господина, то је Топлица Миладиновић.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ове друге момке не знам, са ове временске дистанце стварно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да кажете? Али нисте у сродству ни са ким?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте у завади са неким, нисте у свађи са неким од њих?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са подацима које даје, несродан, наводи да познаје Миладиновића, Брновића, Видоја и Вељка Корићанина. Идентитет суд утврђује увидом у личну карту која се враћа сведоку, па упозорен, опоменут, након што је положио заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас као сведока, дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја се извињавам, само ако може мало гласније, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је упозорење за сведоке, тако да морате да говорите истину, да је давање лажног исказа кривично дело, да можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То разумете?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, пре давања исказа се полаже заклетва и ту је текст испред Вас па то прочитајте наглас.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо Вас овде позвали данас због тога што је Брновић предложио да Вас саслушамо као сведока. У том смислу закон допушта могућност да Вам и оптужени лично ако Вас познаје саопшти позив или тужилац или нека друга странка уколико би то било и брже за поступак. Били смо у неком временском теснацу па је то због тога. Пошто Вас је предложио Брновић онда ће он прво и да Вам поставља питања, заправо његов бранилац. Изволите.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Препуштам Брновићу испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брновић ће сам да пита? Изволите. Причамо о 1999. години, о времену бомбардовања.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Господине командире, добар дан.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Добар дан.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Ја сам Вас позвао у вези 14. маја, половином маја, значи 1999. године онај случај кад се десио и да испричате оно чега се сећате у вези мене, све што се сећате, ја ћу Вам нешто ако се не будете сетили, ако дозволи моја поштована председавајућа, ја ћу Вам поставити питање и тако подсетити Вас нешто ако ми дозволи, али Ви кажите чега се сећате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли се сећате 14. маја?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: И да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја се 14. маја као датума не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете нам прво објасните, да ли можете да нам кажете које је Ваше место било, која је Ваша функција била током бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Значи, ја сам пред сам почетак рата постављен за командира полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Пре тога сам био официр у Одељењу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али исто у Пећи?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажите нам коју територију сте покривали?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ми смо покривали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СУП Пећ да ли покрива Ћушка, Пављан, Захаћ?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ми смо покривали територију општине Пећ, али послове и задатке које смо у то време могли да обављамо били су нам сужени, концентрисани на послове и задатке превасходно обезбеђење објеката полицијских који су били у нашој надлежности полицијских одељења. Заштита комуникације колико смо могли, значи са снагама које смо имали у то време да нормално обезбедимо комуникацију на путним правцима да би се људи нормално кретали и колико смо могли са тим снагама да одржавамо јавни ред и мир у граду. То је био посао који сам ја као командир тада са тим делом људи могао да, имао задатак да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је било људи, да ли су сви остали или је неко распоређен на друго место?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Неки су били у другим формацијама у јединицама, неки су имали неке друге задатке, али ја оно што сам имао отприлике, значи не могу да се сетим тачно, мислим нисам ни знао да ћу у овом предмету па да се спреим бројчано, али у глобали активних је било, 'ајде да кажем негде око 150, 170, јер се та цифра мењала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а пре рата, пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Толико је било. Ја говорим за пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда током бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Током бомбардовања један део није био у мојој надлежности и било је пар резервног састава који се та цифра се нормално мењала јер је војска узимала, нису картони били и тако то. Значи, никад се што се тиче резервног састава није могло знати које је бројно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове које су распоредили друга јединица колико је то на пример у бројкама, оквирно наравно?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Верујте ми да ли је то око 30 или 40, значи не могу баш са прецизношћу, био је један део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, у односу на Бору Влаховића да ли сте Ви на нижем или на вишем положају?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам на, да не кажем, на много нижем нивоу. Ја сам командир станице, а он је начелник секретаријата, тадашњег секретаријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко покрива онда ова села Пављан, Захаћ, Ћушка?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисмо ми могли са тим снагама да радимо посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би да ви покривате па нисте имали снаге или како?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Добро, то је било у оквиру секретаријата ако мислите територијално, разумете, али да се покривају како су покривале пре рата патролама, рецимо обиласку, значи то нисмо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли покривате Клинчину?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Клинчина је била полицијско одељење, покривали смо полицијско одељење, само одељење, значи објекат који је био као истурени објекат СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, шта Вас пита Брновић, да ли се сећате шта је он радио током бомбардовања? Да ли се сећате неког дана када је он с Вама нешто комуницирао, обавестио Вас да се нешто дешава?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Брновић, значи и остала одељења Озрен, имали смо још Озрен, имали смо још Челопи, имали смо још три своја одељења истурена која су наше објекте који су они штитили. Њихов превасходни задатак је био заштита тих објеката, значи заштита објеката, средстава и људи који се налазе у објектима. Карактеристично, ако ми дозволите, значи за Клинчину она је била поред самог магистралног пута, значи непуних 10 метара и била је изложена нападима, терористичким нападима, значи '98. и '99. и неки су касније погинули у, ја мислим да је Шошкић у питању или Стојановић, али мислим да је Шошкић, неко од њих, значи они су били константно нападани и њихов је задатак био да бране објекат, то им је био задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било неких колона Албанаца који су ишли тим путем који сте ви практично обезбеђивали?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па од почетка рата, значи од самог почетка и пре бомбардовања почело је кретање становништва из различитих градова, из различитих праваца, значи из правца Косовске Митровице, из правца Приштине, ...Плине, из правца Дечана, значи био је покрет тог становништва, неки су одлазили, неки су се враћали, значи био је константан покрет становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било напада на цивилно становништво, осим НАТО бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мени да је познато да је напад класичан био, биле су, у граду су била разбојништва, рецимо или насилно усељавање, туче и оно све што је рат доносио, јер је у самом граду било дошло је до мешавине становништва и они који су били становници и они који су успели да уђу у град из других подручја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било паљења кућа у тим селима, у граду?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У граду, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Брновић долазио на неке као извештаје, на подношење извештаја?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не Брновић, него принцип рада свих тих командири полицијских одељења било је да рецимо остану по 5, 6 дана, зависно од броја људи који су имали. Они су имали сасвим мали број људи, значи то је оно што се односило на одбрану објекта и на смену која их је мењала, значи остајали су више дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су остајали више дана?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У објекту, у том објекту, на пример у Клиничини и у Озрену, значи остајали су и онда би се мењали у зависности од могућности од проходности терена и овога смене, значи мењали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте се ви виђали са Брновићем током бомбардовања, колико често?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па овако, сад ја не могу да кажем колико често, али њихова обавеза је била рецимо кад дођу у град да се јаве да ли има шта ново и да се снабдеју са потребним средствима (горивом, храном, одећом) пошто су на више дана били изложени тако самосталном раду и да се врате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они могли да користе службена возила?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Они су имали колико се сећам, имали су по једно патролно возило плаво-беле боје, мислим да су имали „Ладу ниву“ због терена који су покривали „Ладе ниве“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су носили униформе?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Униформе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Брновић носио униформу?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се Ви сећате да се једног дана, мислим разговарали с њим да Вас је нешто обавестио?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Како, нешто да ли сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас је нешто обавестио?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не знам на шта се односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ево сада то отприлике овако неки увод, па ћемо, да ли можете сад некако, ово је увод неки био, да се подсети човек, да нам да неку општу слику?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Командире, оног дана кад сте ме позвали да су се окупили грађани код пункта у Пећи о том дану се ради, чега се сећате?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Пазите, ја могу начелно да опишем рад како се дешавао, али датума сигурно не памтим датуме, јер кад бих толики број датума памтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неки издвајате по нечему дан.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Принцип рада могу да објасним како је, а Брновића јесам пар пута, не само њега него остале командире полицијских одељења ако бих поред њих пролазила колона становништва или би била са

њиховог терена позивао, у зависности где се шта дешавало да пођу и да виде о чему се ради да информишу шта је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли се сећате да сте Брновића звали тамо?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Али ја не могу да се сетим датума стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не, да ли се сећате да сте га звали тако једном или више пута?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, ми смо једино могли да комуницирамо преко радио везе, ми других средстава телефона нисмо имали за време рата, значи позвао бих га да пође на лице места, не он, него да пође било ко од командира одељења или интервентна патрола или било ко ко је најближи да обави разговор, да види о чему се ради, да те људе упозори да се врате у своја места, јер то је био став да се људи врате у своја места да не би долазили у град где нико није могао да им гарантује безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су онда ишли у град? Изволите.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тог дана кад сте ме позвали кад су били окупљени код фабрике акумулатора, звали сте ме и рекли сте ми да дођем код фабрике акумулатора и ту ћемо се чути, о том дану се ради?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја не знам који је дан, ја кажем да више пута је и Брновић и други ангажовани када би ми неко дао саопштење или наредио да ту има група људи које треба поразговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита да ли се сећате да сте му рекли да иде код те фабрике акумулатора и да ћесте се тамо чути?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, то је правац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вас не питамо који је то датум био, небитно.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је правац, како да вам кажем, то је правац који се налазио на његовом путном правцу.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Кажите како је текао разговор и шта је било чега се сећате тог дана?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја се сећам да би звао и тебе и друге преко радио везе да ми се јаве да одреде своју локацију, да им пренесем да пођу на лице места и да ми се јаве са лица места кад стигну о чему се ради. Ето то је принцип био рада код свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад јаве о чему се ради?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Кад јаве да је група, често би они јављали да је група цивила дошла из правца, сад не знам да ли из правца Митровице или, дошла и да желе да наставе даље, јер се ту не осећа наводно као сигурним из којеквих разлога. Рецимо, ја сам добијао да се не осећају сигурни због НАТО бомбардовања, због присуства војске, због присуства полиције, чисто из тактичких разлога да би нон-стоп били у покретима. Значи, разна, како да вам кажем, сазнања да су се покренули. Значи, било је ту, неко је да се не осећа сигурним због бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад они кажу да се не осећају сигурним, шта Ви онда радите?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је оно што би ми они јављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви онда, значи шта они кажу, кажу „не осећамо се сигурно“, шта Ви онда радите?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Онда би се рекло да обаве разговор са ту виђеним људима да утичу да се врате у своја места јер безбедно се нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то све радио везом?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, јер ми нисмо за време рата имали мобилне, а везе нису биле у нашим објектима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и онда они кад обаве разговор, да ли Вам јаве?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Они јаве, ми кажемо задржите се ту, настојте да те људе убедите и после ако нема утицаја ми нисмо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате Брновића и неког таквог догађаја?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад је то било, ето сад нам то кажите?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја датум не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате датум.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Месец мај је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, јер ми је остао по другим догађајима, покрети који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било онда?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Она бих ја одлазио, имао сам других обавеза, одлазио, они би, оно што сам рекао, имали обавезу да се јаве ту на том истуреном командном месту ако има нешто, ако не онда би отишли да одмарају и наставили би тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај догађај када се сећате у мају са Брновићем, шта се тада догодило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па за догађај никоме ништа није, још да нешто на терену има осим класични покрети да је класичан покрет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада наредили или да ли сте чули да је Брновић наредио неке да иде у Албанију, протеривао га, мислим на албанску страну нешто?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, јер ја са Брновићем нисам био на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули тако нешто?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви рекли Брновићу да тако нешто нареди?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, никада, значи никада не Брновићу него било којем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да видимо Брновић да ли има неко питање?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Господине командире, кад смо се чули од фабрике батерија рекли сте ми „покушај да убедиш те људе да се врате у своје село“?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је био став, ја сам поновио овде да је био став за све без обзира из којих праваца да се разговара с људима да се врате ако би хтели, значи није било присиле, насилног враћања.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Не, него убеђивање?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па добро, мислим то је била сврха да се разговара с људима да се врате, јер нико није могао да гарантује безбедност на другим местима, они су најбоље могли да се организују сами у своја места.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли сте ме Ви звали неколико пута и питали да ли има промена?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, то је било увек да се више пута пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овај конкретан случај?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: За овај конкретан случај да ли сте се интересовали да ли има промена, говорио сам нема. Ја Вас ниједанпут нисам звао, само уз један позив, да ли сам Вас нешто питао да негде пођем?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја не могу да се сетим тачно, али кажем оно што сам рекао у почетку, значи пракса је била да људи који дођу с терена се опскрбе горивом, возилом, храном и другим средствима. Мислим да си ме питао да се удаљиш да ли за гориво, сад не могу тачно да говорим, значи не могу с ове временске дистанце.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Тако је, за гориво сам питао.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу с ове временске дистанце стварно.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Око 14 часова сам Вас питао за гориво. Ја нисам могао њих да вратим, радио сам, ја не знам колико ноћи и колико дана, ја сам овде рекао један дан, једну ноћ и трећи дан, међутим, онда сам остајао и 4, 5 дана јер знате да сам остајао и по 10 дана и по недељу дана и по 5 дана, јер је нападано одељење, морао сам доле да будем као претпостављени. У 15 часова ја нисам могао више да издржим, нисам могао више да издржим, отишао сам да Вам се јавим јер преко везе није могло ништа да се о тим стварима, да се говори. Била су закључана врата. Да ли сте упознати у вези тога, јер сам паркирао и службено возило испред Ваше базе? Да ли Вам је познато нешто у вези тога?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја кажем да сво време нисам био на вези, значи због других обавеза, одсутан бих био по разним основама другим, али кажем обавеза је била да се јављате ту на том командном месту, ту са догађајем и појавом да ли има нешто и да онда оставите поруку да ли сте се вратили у станицу или сте отишли да одмарате или сте отишли да се снабдевате горивом,

значи то је чињеница, значи то је пракса била не само код тебе него код свих који су.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Је л' можете којим случајем да се сетите кад сте дошли, Ви сте познавали моје службено возило јер је ново било, да је било испред Ваше базе и да је остало до сутрадан ујутро?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па, возила нормално да су била паркирана не уз сами објекат где смо ми били ту, али су била на видном месту у близини објекта паркирана, а ја кажем да се ти имо службено возило „101“, не ти, него сва одељења су имала на задужењу по једно патролно возило и била је обавеза остављања возила ту.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Да ли Вас је неко обавестио да нисам могао више да издржим и да ме Мишовић Божидар ослободио и рекао, ја сам га замолио да Вама пренесе јер нисте тренутно били ту, нисам могао више да издржим?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја не могу сад да се сетим ко је био од старешина, то је била масовна, како да вам кажем, фреквенција али сигурно ме известио неко да сте били ту и да сте отишли, ето то је, о никаквим догађајима, о никаквим неким новинама нешто посебно нисам извештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да помогнете господине Шћепановићу?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Ја бих само са пар питања да помогнем Брновићу. Да ли се неко од Албанаца жалио вама да је Брновић можда у току трајања и током '99. године нешто злоупотребио свој положај, не само наредио него овако да ли је имао?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, значи не, ни на Брновића, ни на осталу двојицу који су били. Ја кажем да сам пред сам рат постао командир полицијске станице, постављен, тако да ни времена, можда људи нису ни знали то, али нико ме никада није обавестио нити од старешина, нити од грађана да је Брновић, се жалио на Брновића.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А да ли му је познат догађај кад је у нападу на станицу Клинчина погинуо иредентиста УКЧ, командант неки или заменик током '98. или почетком '99. године?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам реко да је посебно та станица била изложена због комуникације и конфигурације поред самог пута више пута нападана. Знам за тај случај, да ли је '98. не могу да се сетим временски датума, знам за тај случај где је гађано ручним бацачем, да је пробио стакло поред дежурне службе и да је ту у обрачуну један од њих погинуо, то знам. Знам за догађај, нисам учествовао али знам за догађај.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Можете ли да кажете кад се десио тај догађај временски отприлике, месец, година?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја мислим да је то била '98, немојте ме држати за реч јер не могу датумски, нисам био на функцији па да бих пратио то али знам да је догађај био.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Можете ли да нам опишете надлежности командира полиције, у конкретном случају командира шта су били задаци, уколико види групу људи да ли да приђе, како да реагује, шта су му обавезе биле без обзира што је било и ратно стање? Видите, казали сте али само мало да прецизирате ако можете.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја говорим, значи постављен сам, кажем непуних месец дана, можда се ради о двадесетак дана за место командира полицијске станице са места официра одељења полиције. Оно што сам ја имао задужење за време рата то са овим делом људи што сам набројао који су били отприлике, није то био читав састав под мојом командом који је био на распореду да кажем у мирнодопско време, други су имали друге задатке. Са тим људима што сам имао, значи било је обезбеђење објеката ван подручја, значи ми нисмо територијално никако са тим бројем људи могли да радимо, нити смо радили патролне делатности, обиласци села, шта ја знам, одбрана села. Значи стриктно се радило на обезбеђењу објеката и средстава тих истурених полицијских одељења и са тим осталим делом људи да се одржава јавни ред и мир у граду колико се могло. Имали смо и обезбеђење магацина, обезбеђења каптажа и оно што је било, то је било обезбеђење комуникације, значи између градова да би проток људи и робе нормално се кретао и заштиту становништва оно кад би се нашли ту јер ја колко се сећам у више тих случајева, разговора са тим становништвом док смо ми били ту, а управо смо били да би их заштитили да их нико не дира, док смо ми били ту никакви ексцеси без обзира које врсте становништва није било.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: А да ли Вам је познато можда да ли сте чули, сад сте казали, да је Брновић учествовао са неком групом територијалаца или униформисаних лица у неким акцијама?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, јер ни Брновић, ни било.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Током '99. мај, конкретно мај месец?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ни Брновић, одговорно тврдим, нити други командири полицијских одељења док су били под мојом јурисдикцијом, никада нису добили наређење да изводе, нити су имали људе да изводе неке операције да не кажем борбене, значи њихов, а да ли су нешто сами без знања, ван радног времена предузимали мени то није познато. Значи никада од мене нити су имали задатке да изводе таква дејства, нити су имали људе, нити су имали...

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче? Имате ли Ви још неко питање?

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Једино, знате 25. маја да су погинули два Шошкића и Стојановић у нападу 80 метара од Клиначине?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам напоменуо у уводном излагању чини ми се да ми месец мај остао по сећањима мало свежије него што је

почетно јер 02. или 03. маја је на пункту који је био под мојом јурисдикцијом на Савиним Водама гађано аутобус цивила на самом пункту где су пет полицајаца изгинули. 08. маја сам имао напад у Клинчини где су сачекали колону од које је пет полицајаца погинуло на лицу места и осам рањених, значи било је на та полицијска одељења нон-стоп напади, провокације и тачно је, не знам датум, да ли је 25. мај Шошкић погинуо тачно.

ОПТ. РАДОСЛАВ БРНОВИЋ: Два Шошкића и Стојановић Јован.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, ја сам мислим у излагању то, а биле су сталне провокације из Росуље и тако то из тих праваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то? Добро. Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео бих само пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви тога дана који помиње Брновић видели њега лично?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели његово возило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Возило, не могу са сигурношћу, ја мислим да је било возило ту, не могу са сигурношћу да, ја сад не памтим возила по регистарским бројевима и нисам обраћао пажњу али су, кажем, имали обавезу да возила паркирају ту. Напоменуо бих још нешто, Брновић је од места где је било привремено то командно место удаљен био приватно не верујем 100 метара, значи био је фактички да не кажем у истој улици у којој је било и то истурено командно место.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чини ми се да сте рекли да је то било патролно возило, да је он користио патролно возило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је користио и неко друго возило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Они су користили патролна возила, „Ладе Ниве“ због терена и нисам сигуран нека одељења су користила и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује Брновић.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја мислим да је он имо једно цивилно возило на задужењу али то се може видети из евиденције, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које је то возило, је ли то та „Лада Нива“ или неко друго возило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: „Ладе Ниве“ су биле службена возила, „Ладе Ниве“, скраћене „Ладе Ниве“ знам да су службена возила била, а коју врсту другог цивилног возила је имо то стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама познато да је Брновић користио и неко цивилно возило?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да ли је Брновић лично користио, станица мислим да је јесте, станица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Брновић?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја на лично задужење Брновићу нисам дао, сва возила су на станично задужење, то се може видети из евиденције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте тога дана комуницирали са Брновићем и са још неким, да ли је неко долазио од цивила да пријави неки злочин тога дана Вама лично?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мени не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је неко пријавио неки злочин полицијској станици у Пећи?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Мене не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је тога дана било паљевина у четири села, да су убијани људи, да је било масовних убистава цивила?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не. Од никога, значи та.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радила пошта у Пећи?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Верујте ми да то не могу да се сетим да ли је радила пошта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су поштари тада у ратно време и у мају месецу '99. године носили пензије?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је већ питање на које не могу да одговорим јер нисам обраћао, нити је било у мојој надлежности, нити тај податак везано за пошту могу да се изјасним, непознато ми уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам да ли је Вама, како би то ишло, ако ја разумем, Брновић ако пријављује нешто он пријављује Вама да се нешто догодило, да је неко отет, да је неко нестао или тако нешто?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се то пријављује, Вама или неком другом?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Они могу да пријаве, могу начелнику Секретаријата да пријаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли могу и Вама да пријаве?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли грађани могу Вама да пријаве?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па могло је и мени, а могло је и дежурној служби, могло је значи, како да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате за неку пријаву да је Брновић неку пријаву поднео да се њему неко пожалио да се нешто догодило па је он то пријавио?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не. Ја не могу да се сетим сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је полиција обезбеђивала објекте?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Које мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду Пећ неке фабрике? Ко је то обезбеђивао?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па обезбеђивали су, обезбеђивани су објекти, обезбеђивана је каптажа рецимо за воду, обезбеђивана је Пећка патријаршија, обезбеђивани су рецимо наши објекти који су имали техничка средстава, обезбеђивана су сама наша истурена командна места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ваша места, мислим на ове од виталног значаја за функционисање града?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па јесу, да, да, пекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко је то обезбеђивао полиција или војска?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па слушајте ми смо, пазите за то обезбеђивање, ми смо и патролно обилазили по граду неке објекте, значи обилазили патрола обиђе објекат да види како је стање, поразговара са стражаром мислим из тог објекта и тако то, а наше објекте смо првенствено и виталне објекте нормално кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те виталне ко је обезбеђивао?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Каптаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам обезбеђивао наше објекте, кажем, и комуникацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажите ми да ли је било, којих је све српских снага војних било у граду?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па ја прво да Вам кажем нисам сарађивао, нити је мој ниво био сарадња са не са војним, него са полицијским снагама, значи било је покрета, проласка кроз град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, које су биле ту, знате јесу ли били неки тенкисти?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па била је касарна, била је касарна у Пећи, војна касарна, била је војна касарна у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па које су полицијске снаге онда биле?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Полицијске снаге, ја сам само са мојима комуницирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли одбрана има питања? Браниоци остали? Изволите господине Бобот.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Захваљујем. Да ли Вам је познато за време бомбардовања или агресије у граду Пећи да ли је било неких изгреда у смислу да је неко неконтролисано пуцао по граду, изазивао неред, плашио људе, да тако кажем, је ли било таквих пријава за време бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па било је пуцања по граду, пазите, било је пуцања по граду.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Не мислим на пуцњаву ако је нека размена ватре између полиције и терориста, него да ли је било да кажемо шенлучења у смислу да се

иде кроз Пећ да се пуца по зградама, изнад зграда да се на тај начин малтретира становништво?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја оно што знам значи слободног пуцања по граду и кретања по граду и пуцања у том смислу шенлучења излазе на улицу и опале аутомате, значи да не кажем није било, него ретко је било, а пуцњаве је било по дубини насеља приградских.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Не мислим то, мислио сам управо на ово право.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Али тог шенлучења јавнога да неко не интервенише од полиције, не оде, ако се зна или чује не оде.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Не, ја Вас питам да ли је било и да ли је полиција интервенисала поводом неког таквог случаја?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Свуда где смо имали знање и где смо могли значи излазили смо да видимо о чему се ради, било то да је кафић, било то да је весеље, било то да је шенлучење из било којих разлога.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Да ли Вам је познато име, кроз тај полицијски рад, Обрадовић Зоран?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Немам питања више.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Зато што сам ја дошао, кажем, непуних месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред бомбардовање.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам дошао, да не кажем, у служби похватио све конце а не рецимо цивиле или тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени остали? Не. Пуномоћник нема питања. Има ли Ви још нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Па немам ништа да додам, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошли сте службеним возилом?

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да трошкове немате.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то.

СВЕДОК МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Ми ћемо да позовемо Стојановић Марту. Је ли Момићу, да ли остају Новићевић Мирјана и Момић Далиборка овде? Оне остају, не путују вечерас? Да позовемо онда Стојановић Марту прво.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја бих Вас молио да ми дозволите да напустим претрес, имам још неку обавезу, а замениће ме Шћепановић. Хвала Вам лепо.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, укључите микрофон. Узећемо прво Ваше податке, Стојановић Марта од оца?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Радомира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: 30.04.1954.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Дубочак, општина Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште је Ковин, је ли тако?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Ковин, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И адреса?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Вука Караџића 61-б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са неким овде од оптужених и да ли неког познајете?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Са супругом од Ранка оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је онда Вама Момић Ранко?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Зет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то Вам је сестра?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Од мог брата рођеног је ћерка удата за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте онда привилеговани сведок. Онда ћу Вам рећи да не морате да сведочите ако нећете.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Изјављује да је привилеговани сведок јер јој је Момић Ранко зет, тако што се њена братаница се удала за Момић Ранка, па изјављује да ипак жели да сведочи.

Упозорена, опоменућа, након што је положила заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани као сведок, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Можете да ускратите одговор на питања која би Вас и вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, то разумете, и пре давања исказа прочитајте текст, молим вас, ту испред Вас, то је заклетва.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Е сада причамо о догађајима у Пећи и околини '99. године, то је то за шта судимо, током бомбардовања, а Вас је предложио Момић Ранко за сведока па ће прво да Вас испита његов бранилац и он. Изволите. То је адвокат Вуковић.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ја ћу Вас прво питати 24. марта '99. почетак бомбардовања где вас затиче?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: У Ковину.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: У Ковину. Реците ми током бомбардовања јесу ли долазили код вас Момић Ранко са својом супругом?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да, након бомбардовања, ја се извињавам била сам на пуш паузу, па сам трчала док су ме звали, након бомбардовања касарне позвао ме брат и обавестио ме о бомбардовању касарне и онда сам ја захтевала да децу пошаље код мене да их спасим. У Вас да гледам или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, како год хоћете.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Где Вам је пријатније гледајте.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Тако да су Ранко, његова супруга и свастика дошли код мене у Ковину.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Кад кажете „после бомбардовања касарне“ можемо ли мало ближе неки датум, колико је то било дана од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Верујте да се не сећам, можда два дана после бомбардовања касарне, можда, али дошли су код мене.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ко је дошао све?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Ранко, његова супруга и свастика.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Реците ми да ли знате како су дошли?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Аутом.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Колико су провели код вас времена?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па Ранко је више од, недељу дана је био, а супруга и моја друга братаница остале су преко месец дана пошто му је супруга била трудна и била је под стресом пошто је прво дете изгубила, тако да сам ја њу водила тамо код лекара и бринула се о њој и тако.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Реците ми, кажете Ранко после седам дана одлази?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да, одлази.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Знате ли где?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Молим?

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Знате ли где одлази?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па враћа се у Пећ.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро, да то кажемо јасно.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да, да, враћа се у Пећ.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Реците ми, кажете његова супруга остаје још месец дана, је ли тако, месец и по дана?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па тако месец и по дана.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Како она, где даље одлази она?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: И она се враћа, вратила се.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Како, сама или је Ранко долазио по њу?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па право да кажем не сећам се, није сама, отишла је са сестром.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро. Ја сам мислио само да ћете моћи прецизније да кажете.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па датума се тачно не сећам.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Не кажем датума, али та касарна кад је било то бомбардовање после колико дана али ако се не сећате.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не сећам се бомбардовања касарне, јер је у том моменту.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Од почетка бомбардовања па до тог дана колико је, да ли знате отприлике, ајде овако да Вас подсетим, од почетка бомбардовања до дана кад долазе код Вас?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па два дана је можда прошло, други дан, трећи је дошао код мене са породицом јер сам ја захтевала да склони децу, пошто је супруга трудна да би заштитила, а у то време су ми убили брата и братанац ми је остао инвалид и дан данас, од стране Шиптара, на кућном прагу је убијен, а пошто нам је кућа близу касарне то је све било уништено.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Да ли знате где је Ваша братаница живела са Момић Ранком?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па код родитеља.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Код својих родитеља у тој кући?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Код мог брата.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ја немам више питања судија, мислим ако Момић има нешто још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли Ви Момићу? Не. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је тога дана Ранко дошао код Вас у Ковин?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Аутом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којим аутом?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па, сад, мислите којим аутом марке или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која марка аута, које боје, која регистрација ако знате регистрацију?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па верујте не знам, мислим да је био црне боје ауто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Црне боје?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Црне или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Велики, мали?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па не знам, верујте, мени је било да видим прво њих.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: кад сведок каже „црне или“ а тужилац је прекида, пустите да доврши реченицу до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите, унакрсно испитивање, унакрсно испитивање.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Унакрсно испитивање укључује и неко васпитање да се саслуша до краја одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вуковићу, а такође и држање на претресу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да опоменете овде говори...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите, управо сам опоменула браниоца Вуковића.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Поставите конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте викали. Питао је тужилац, само сачекајте да Вам одговори, непотребно господине Вуковићу дижете тензију.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не сећам се колико је ауто велико било и мени је било важно да видим њих како је и да ли су живи и здрави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је дана остао код Вас?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је дана остао Ранко код Вас?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па ја сам мало пре рекла седам дана, недељу дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је био обучен кад је дошао?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: У униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој униформи?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не сећам се, униформа мислим ова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био наоружан?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је носио неку капу?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Капу, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли имао неке ознаке, чинове?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не, не, мислим не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате које оружје је носио?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не, имао је оружје али нити се разумем у оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро да ли је то био пиштољ, знате шта је пиштољ и да ли је то била пушка?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па нормално пушка је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са пушком је дошао?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико је дана био код Вас?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Недељу дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је сведок.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Недељу дана, трећи пут понављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току рата долазио поново код Вас и када?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Више га нисте видели?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па видели смо се, мислим после рата пре четири године и сад сам га видела прекјуче први пут. Пре четири године смо се видели у Подгорици код мог брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли његова супруга, Ваша рођака, остала код Вас све време рата?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: После месец и по дана је отишла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је она отишла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, тужиоче, можда нисте пратили, немојте одговарати.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Ако не пратите онда ја стварно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је рекла већ да је отишла са сестром, да не зна како је отишла али да он није дошао по њих.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Немојте тако да ме гледате, баш ми је непријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви, гледајте Ви овде у мене, у мене гледајте.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Најпапетније мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најпапетније а и по закону.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С ким сте Ви живели у Ковину?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: У Ковину сам живела са супругом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Стојановић Томица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали децу?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На којој адреси сте били у Ковину?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Била сам у Пролетерској.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли живели у кући или у стану?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: У кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања. Да ли памтите по неком догађају или по нечему, неком празнику или тако нечему ког дана је отишао Ранко Момић у Пећ? Да ли је почео април или није почео април?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Верујте да не могу, не сећам се, јер ми је брат убиен и онда су ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је брат настрадао?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па тад је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате датум?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не знам, не сећам се, мислим стварно сам потрешена, убиен је на прагу од куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било марта, априла, не знате?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Много сам изгубила да бих се сетила сад свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време кад вам је брат настрадао, да ли је Момић био код Вас, Ранко мислим?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад се вратио већ. Хоћете да ми кажете како вам се звао брат и где је убијен?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Милорад Новићевић, убиен је у згради у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милорад?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Новићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новићевић.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да. Ни дан данас не знам ни где је, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тело није нађено?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли неко од бранилаца има питања? Оптужени? Пуномоћници? Изволите. Ово је сад оптужени Поповић Срећко, кога можда знате.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан госпођо.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Добар дан.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја не би имо питање госпођи, само бих имао да додам на њено излагање јер ја, Ранка Момића смо лично ја, Шумадинац, Шалипур и не могу се сетити тачно још колико нас је испратило његову породицу комплетно преко Савиних Вода и он је отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Е сад тек чујем да је отишо код госпође у госте, тако да ово што она каже два-три дана после бомбардовања, ја колко знам, сад немој да ми верујете али мислим да је 27. касарна гађана, а онда смо сутрадан ми отишли или прекосутра дан испратили породицу Ранка Момића.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па тако сам ја и рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га пратили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га пратили?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па испратили смо га, није могло да се изађе из Пећи другачије, јер су терористи држали пут Белопаћ, Јабланица, Глођане, Пећ, Ново Село, Радавац тако да морали смо у пратњи пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете колима са оружјем пратити?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, да, у пратњи смо морали. Претходно смо моју породицу и Шалипурову породицу одбацили у Прибој, па онда смо његову породицу и тако смо редом избацивали ми који смо морали да идемо по шума да јуримо, ми смо хтели не хтели морали смо породице да пребацујемо из Пећи у сигурније места да би могли да комотније радимо с послом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад се вратио онда Момић Ранко?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја мислим, немој да ми верујете, после 02. или 03. априла да је дошо, али тачно немој да ми верујете али знам да смо га испратили комплетно његову породицу, а што се тиче господина Вашег покојног брата, Жељковог оца, он је убиен на праг од куће, од стана свога и.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да, од стране шиптара.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је тачно, од стране шиптара, а међутим наше тужилаштво покушава да прикаже шиптаре невине а нас као криминалце и најгоре злочинце. Убиен је крајем маја или почетком јуна. Господин тај, Милорад Новићевић, никоме није ништа скривио јер је човек стварно био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел човек био борац или није?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Човек био породичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се није борио?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ма јок бре, то је миран човек то је цела Пећ га зна као човека који је миран, који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево управо сте пријавили да је извршено једно кривично дело над цивилом.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: И његов син је инвалид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дан данас?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Његов син је рањен у Лођи као војник ПП, такозване „Муње“.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да, сад је оперисан, кук је пластични комплетно стављен. Од стране шиптара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ништа, мада сам се ја, не би се јављао за реч јер али ово сам морао да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сте морали.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да би потврдио госпођине речи. Хвала.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Ваљда ми верује, ја сам се заклела да говорим истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко нешто да каже, да пита?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Ја се извињавам што сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само имам да кажем да госпођа дође у просторије тужилаштва и да поднесе кривичну пријаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте тражили трошкове за аутобуску карту, јел тако?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неке друге трошкове немате?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Па дневница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи за долазак у висини аутобуске карте од Ковина до Београда и натраг 800,00 динара па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи за оба правца 800,00?

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Не, не у једном правцу је 400 и у. Мислим да, да, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оба правца 800.

Па суд досуђује 800,00 динара што ће се сведоку исплатити на руке у Служби за помоћ и подршку сведоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће Вам овде исплатити на руке. Сада можете да идете.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ћемо да позовемо Момић Далиборку.

СВЕДОК МАРТА СТОЈАНОВИЋ: Важи, хвала Вам најлепше, пријатно.

СВЕДОК МОМИЋ ДАЛИБОРКА

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Момић Далиборка, јел тако?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам име Вашег оца?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Љубомир Новићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми када сте и где рођени?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: 02.10.1977.године, Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште је сада?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Подгорица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше занимање?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, Ви сте супруга овде оптуженог Ранка Момића?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога данас, он је предложио да Вас позовемо, међутим Ви не морате да дајете исказ знате, не морамо ништа да Вас питамо. Да ли хоћете да се користите том привилегијом или желите да будете саслушани као сведок?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па могу бити саслушана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете? Да ли се одричете права да не сведочите?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се одричете права да не сведочите?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Мислим сведочићу, то, нисам Вас разумела шта сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда да знате да смо Вас позвали као сведока, да сте дужни да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Да ли то разумете?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И пре давања исказа се полаже заклетва и ту је испред Вас па прочитајте.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Упозорена, након што изјављује да се одриче привилегија које има као супруга оптуженог Момиић Ранка и да жели да сведочи опоменуто, након што је положила заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвао је Вас је Ваш супруг и његова одбрана да посведочите нешто везано за догађаје током бомбардовања у Пећи. Так да ће Вас прво испитати они. Изволите.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ја ћу Вас исто питати почетак бомбардовања '99., 24.март где се налазите Ви?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Који сте рекли датум?

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: 24.марта '99.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У Пећи.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: У Пећи. Ко је с Вама, с ким живите тада у том периоду?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У том периоду сам живела са мамом, татом, братом, сестром.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: А реците ми где се Ранко налазио?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па и Ранко је био ту.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Па реците то. Колико остајете у Пећи од почетка рата?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па од почетка, од када је почело бомбардовање неки четврти, пети дан пошто сам ја била у другом стању пошли смо код тетке моје у Ковину.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ко је пошао све?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја и моја сестра. Тако да, јер било је бомбардовање и онда је било оно, страх ме велика била и онда смо ми предложили, тата мој да пођемо, да се макнемо из Пећи да би.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: И како одлазите Ви и Ваша сестра?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ранко нас је повезо.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Чиме? Чиме Вас је повезао?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Аутом.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Који је то ауто био?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ауто је била „сеат ибиза“.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: И реците ми јел сте стигли до Ковина сво троје заједно?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, да.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Колико остајете тамо?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја и моја сестра смо остали једно дуже време, јер сам била код доктора а Ранко је остао једно четири, пет дана. Ранко се вратио.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Вратио се назад. Добро. Реците ми док сте били у Ковину, јел Ранко негде одлазио за тих четири, пет дана негде дуже или је био ту са Вама?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не, не, водио ме код доктора.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Реците ми још где се Ви, јел се Ви враћате накнадно у Пећ?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, да.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: После колико времена?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја мислим да је било када сам све прегледе урадила, пошто болница није код нас радила, за неких месец дана, тако.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: И питао бих Вас до када остајете у Пећи, кад напуштате дефинитивно?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Значи заувек оно кад смо изашли скроз? 13. да је било.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Месец?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Датум.

АДВ.ИВИЦА ВУКОВИЋ: Нисам Вас разумео, чујем 13., да сте рекли али нисам чуо месец.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: 13.06. месеца.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: То, где одлазите?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ми смо одмах смо прешли били у Пљевља, тамо је Ранко почео да ради, ако то.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Да, да.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Као полицајац, тамо сам се породила и.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро. Ништа, ја немам више питања што се тога тиче али бих судија само замолио приликом тужиочевих унакрсних испитивања да поштује нека елементарна правила, дакле да пусти сведока да одговори до краја, реченицу да заврши, да не упада у пола, као што смо мало пре имали прилику да чујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени, имате ли ви питања? Изволите.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добар дан. Ја бих хтио само нешто већ што сам кроз процес овде вама говорио, па она је неким стварима боље упозната па вјероватно памти па ако би могла да одговори. Да ли познајеш ти Далиборка Рашковић Зорана?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Одакле га познајеш?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па радио је са мном у кафићу, да.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добро. Због чега је напустио он тај посао у том кафићу?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па није га он напустио, него истеро га је газда.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Због чега га је газда истеро?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Сад мало како, крао је, мислим.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Друга ствар, да ли се сјећаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било, само да нам каже кад?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па ја мислим '97.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '97.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Да, да. Хтео бих те још нешто питати, вјероватно се сјећаш тога. Сјећаш ли се у „Стефанили“ код тебе ја сам сједио са неким друштвом напољу кад си ме зовнула у кафић, био је проблем у вези Рашковића нешто ти је причао, хоћеш молим те да објасниш овде шта је причао и како сам се ја понео и шта сам хтео да урадим?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Добро, он је причао да ниси за мене, да се не забављам са тобом.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Шта сам ја хтео тада, јесам ли се свађо са њим, јесам ли хтео да га бијем?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Где смо ми живели Далиборка, ја и ти, у Пећи, код кога?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У Вујовић Стане, ја мислим да се звала газдарица, Вујовић.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Шта је она била Жељку Ражнатовићу?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Стрина.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Стрина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стрина или тетка?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Нисмо живели ни у каквој вили, је ли?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Нека рођака му је била, сад или стрина или тетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени се чини да сте рекли тетка.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Па ја сам тако реко тетка али она то је. Како смо ја и ти изашли Далиборка, с чим смо изашли ја и ти из Пећи?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Са „Сеатом“, „Сеат Ибиза“ је била ауто.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Да ли се ти сјећаш неког „Аудија“ што сам ја довезо у двориште?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Какве је боје тај „Ауди“ био?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Сиве, металик сива, тако.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Да ли се сјећаш Далиборка шта је било с тим аутом?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, дао си га Русу.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: И нисам га возио по Црној Гори?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не, „Сеат Ибиза“ је била.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добро. Сада ти, пошто си домаћица била тада и сада си и памтиш боље од мене, колико смо ја и ти имали новца кад смо изашли у Пљевља, можеш ли приближно да кажеш?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У Пљевља?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Када смо изашли из Пећи у Пљевља колико смо отприлике имали новца?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: 1.200 - 1.300 марака, више нисмо.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Ко нам је платио камион са стварима што смо извели?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Мој отац.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Извините, само да се. Да ли је ти познато Далиборка, у Пљевља кад сам био, кад сам почео да радим у полицији, да ли сам ја ишао негде са задатком са колегом једним да некога хапсим и тако да га, да ли је ти то познато?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Јесте.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Кога?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Рашковића и још овог „Мртвог“, је ли тако?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: „Мртвог“, јесте. Да ли је мени неко пријетио нешто кад сам прешо у Пљевље?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Јесте.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Ради чега је ли ти познато?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја мислим да се радило о неком оружју.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: О оружју што је било убачено у камион па ме је Жељко звао из Подгорице и то сам предо касније у СУП Пљевља, је ли тако?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Полицији Пљевља, да.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Да. Ја не бих више хтео да задржавам и вас и сведока и то би то било. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Покушавам да прецизирамо датуме. Када је почело бомбардовање? Да ли вам је познато?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Бомбардовање? Ја се не могу сетити сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не могу се сетити датум тачно, знам да је било навече али датума.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Везујете ваш одлазак за Београд после момента бомбардовања?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па мислим да је био други, трећи дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Други, трећи дан после те вечери када је почело бомбардовање?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тако?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико остајете у Ковину?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па неких месец дана, ја сам тада била у другом месецу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када се Ваш супруг враћа?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ранко је можда осто пет-шест, недељу дана, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли четири-пет дана се враћа?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па добро, тај дан, два више можда је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па је ли 4 дана, 6 дана или недељу дана, да ли можете да се сетите?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Нека буде недељу дана, ето, да вам буде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи овако да закључимо, увече почиње бомбардовање после три дана ви идете за Ковин?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, било је, јер кад су гађали касарну јер су моји живели близу касарне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли отишли пре касарне или после гађања касарне?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја мислим да је било после гађања касарне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте чули да је касарна гађана?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Кад су нам попуцали прозори на, стакла, јер смо живели преко пута касарне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Где сте ви били када је касарна гађана?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Код маме и тате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У тој кући код касарне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ту се апсолутно нешто не слаже. 27. каже Поповић да је гађана касарна, ви кажете после три дана од бомбардовања отишли сте за Ковин и да сте.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па добро, не могу тачно у данима, ја знам да је било три-четири или пет, сад тачно у данима, 14 година је прошло и била сам трудна, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Где сте живели ви тада када је почело бомбардовање?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У чијој кући?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја и Ранко смо живели у стану, значи као подстанари код породице Вујовић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У закуп?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Ранко довезао „Ауди“ сиве боје, да ли се сећате?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не, стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било пре него што сте кренули за Ковин или кад сте се вратили?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Мислим да је било после кад смо се вратили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, чули сте одговор из публике.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта? Нисам чула. Добро. Да ли сте када сте се вратили у Пећ имали контакт са Рашковићем током бомбардовања?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или тако што је Рашковић долазио код вас са Момићем или на било који други начин?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не,не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле знате Небојшу Минића „Мртвог“?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Зато што је живео исто у Брженику где смо и ми, мислим знам га онако као појаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Рашковић није долазио ту код њега?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Код кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Током бомбардовања код „Мртвог“, да ли сте њега били у прилици ту да видите?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Знате како, јер сам радила у „Стефанили“ то је кафић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре или после бомбардовања?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја сам радила и пре и после бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се вратили из Ковина?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Е да, после бомбардовања значи ја сам их гледала овако заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кад сте се вратили из Ковина јесте ли исто радили? Да ли сте радили кад сте дошли из Ковина?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не више, прекинула сам јер сам била трудна тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам током бомбардовања кад сте дошли из Ковина да ли сте их виђали ту у Пећи?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, били су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ранко био с њима у јединици?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја мислим да јесте Ранко био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, зато Вас и питам значи знате их и током бомбардовања?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Па добро, ја сад не знам да ли су они били у истој, ја сам их гледала онако, сад нити су долазили код нас да бих ја знала ко је био по реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису долазили код вас?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Код нас у кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Нису?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не,не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ранко имао моторолу? Да ли је Ваш супруг током бомбардовања имао моторолу?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја не знам. Знам да је имао муницију, пушку, сад моторолу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је за потребе војске када је био у јединици када је одлазио да ли је возио тај аутомобил с којим је Вас возио у Ковин или неки други?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: „Сеат Ибизу“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време је возио тај ауто?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад је ишао у ту јединицу у команду?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ја не знам чим су они ишли у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али до команде је ишао са тим аутом?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао униформу и доносио униформу кући?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каква је била униформа?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Војна униформа она, војна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна или једнобојна?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао црни комбинезон?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао црни комбинезон?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не знам, не могу се сетити сад, знам да су биле неке зелене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао нешто што се носи на глави?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Имао је капу ону обичну, како се зове, качкет онај исто војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки као шешир?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да ми опишете како је изгледао Ваш муж током бомбардовања, да ли је имао косу, да ли је био ошишан на јако кратко?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Имао је косу можда малко краће од ове сад што носи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био ошишан скоро на ћелаво, како он каже на „јединицу“?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Сад није баш ћелав оно, али је имао косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није баш ћелав али као сада или краће, како се шишао?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Краће, краће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браду, бркове није носио?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана? Остали да ли имају питања? Изволите.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Спомињете тај „Сеат Ибизу“ да сте ишли тим аутомобилом до Ковина, које боје је тај аутомобил био?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Црне.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Како?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Црне.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: А Ранко како је био обучен тада кад сте ишли до Ковина?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ранко је имао униформу ову.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Је ли био наоружан?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Јесте.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Шта је имао од оружја?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Аутоматску.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: А реците ми, ви сте били код Ваше тетке Стојановић Марте.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Јесте.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Где је она живела тада у Ковину у стану, у кући?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: У кући.

АДВ. МИЛОМИР МАТОВИЋ: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тражили трошкове са Новићевић Мирјаном, је ли тако?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Да, ми смо заједно дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно сте дошле, за аутомобил. Хоћете ли онда, не знам чији је ауто, Ваш или њен?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Њен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо њој досудити трошкове за превоз, да ли хоћете да ми кажете колико су Ваши трошкови исхране?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Ништа за то не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите то?

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи на име доласка аутомобилом из Црне Горе до Београда и натраг. Аутомобил је возила сведокиња Новићевић Мирјана и ради се о њеном аутомобилу па је сагласна да се овој сведокињи досуде трошкови.

Трошкове исхране не тражи.

Добро, хвала Вам, можете да идете.

СВЕДОК ДАЛИБОРКА МОМИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новићевић Мирјану ћемо још да позовемо.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Новићевић Мирјана?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Мирјана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам Ваше податке од оца?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Љубомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте рођени?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: 29.03.1983. у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где живите?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Тренутно у Подгорицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша адреса?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Партизански пут бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми Ваше занимање?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Трговац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са неким од овде оптужених?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да, са Ранком Момићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Зет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је зет?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви онда данас не морате да сведочите, да ли се одричете тих привилегија које вам даје закон и да ли желите да сведочите?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да, желим да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда сте дужни да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све, а можете да ускратите одговор на питања која би вас и вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу и пре давања исказа полаже се заклетва. Ту је испред Вас па прочитајте.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Са подацима које даје, изјављује да жели да сведочи и да се одриче права да не сведочи у овом поступку јер јој је окривљени Момић Ранко зет, па упозорена, опоменута, након што је положила заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде судимо поводом догађаја у селима у околини Пећи током бомбардовања. Вас је предложио Момић Ранко и његова одбрана па ће Вас прво они испитати. Изволите.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Прво бих Вас питао колико сте Ви имали година када је почело бомбардовање?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Непуних 15.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро. Да Вас не питам онда око датума, да ли се сећате, ви сте били у кући ваших родитеља претпостављам?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Да ли се сећате неког бомбардовања касарне?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да, сећам се бомбардовања јер сам наравно тамо и рођена, ту сам уопште рођена, сећам се да је било бомбардовање, знам да ми је, сестра ми је тад у то време била трудна, у другом стању. Замолили смо Ранка да нас пребаци, значи пошли смо код тетке у Ковин и тамо смо остали месец, месец и по, не сећам се тачно колико тако да смо изашли тад.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Реците ми Ранко вас је возио до Ковина, је ли тако?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Чиме сте ишли?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: „Сеат Ибизом“ ауто.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро. Реците ми колико је Ранко остао у Ковину? Је ли остао исто као и ви или је нешто? Ајде Ви одговорите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли то сугестивна питања колега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Опомиње се заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић да не омета браниоца приликом испитивања, да не нарушава ред у судници јер ће у супротном председник већа о томе обавестити тужиоца за ратне злочине.

Извините госпођо, извините браниоче.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обавестите и Комору.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Молим? Хоћете ми рећи, значи Ви сте рекли са сестром сте остали месец, месец и по дана.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Момић Ранко, је ли био све време с вама?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Ранко је био ту остао једно десетак дана, не сећам се тачно али једно време је био ту с нама.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Након тога где он одлази, знате ли?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Након тога он се вратио доле, ми смо остали ту.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Добро. Код које тетке сте били?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Марте, она живи у Ковину.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Што је данас.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Данас је сведочила.

АДВ. ИВИЦА ВУКОВИЋ: Ја нећу Вас више ништа испитивати, претпостављам да има више питања тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Момићу, да ли имате питања?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања. Да ли браниоци имају питања или оптужени? Реците ми молим вас како сте ви дошли данас, аутомобилом је ли тако?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Да, колима смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тражите на име трошкова доласка? Ја сам овде видела 100 евра, што је у динарској противвредности, ако се не варам, на данашњи дан 112, односно то је 11.200,00.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Па ми смо дошли, усули смо 50 евра горива и дошли таман нам је толико било, и да се вратимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи на име доласка аутомобилом за њу и сведокињу Момић Далиборку у динарској противвредности 100 евра, па јој суд досуђује на име трошкова 11.200,00 динара, што ће се сведоку исплатити на руке у Служби за помоћ и подршку сведоцима и да ли тражите трошкове исхране?

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Онда можете да идете. Хвала вам што сте дошли.

СВЕДОК МИРЈАНА НОВИЋЕВИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У наставку доказног поступка бранилац оптуженог, немојте галамити господо, бранилац оптуженог Николић Милојка адвокат Палибрк предаје оверену изјаву Граца Дениса о томе да је Николић Милојко променио пребивалиште, односно боравиште и предлаже да се донесе решење којим ће се заменити мера забране напуштања боравишта уз обавезу јављања у том смислу што ће се одредити као ново боравиште адреса наведена у овој изјави. Шта каже тужилац? Тужиоче кад погледате ову изјаву.

Тужиоцу се уручује изјава како би се изјаснио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из ове изјаве се не може закључити у ком граду живи човек.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Нови Београд је у питању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пише само улица и број.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Па добро, пошто је Милојко нашао поса овде у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оверено овде у Београду.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Јесте, оверено пред Првим основним судом у Београду према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажете тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези с тим шта се хоће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се хоће?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се предлаже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предлаже се да се промени мера забране напуштања боравишта и да се одреди ова адреса нова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се ради о Београду, не знам о ком граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Тужилац је сагласан, па за овим веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Мења се мера забране напуштања боравишта, па се оптуженом Николић Милојку забрањује да напусти боравиште које се налази у Београду, на адреси Булевар Михајла Пупина 107, стан 36, десети спрат, код Граца Дениса.

У осталом решење остаје непромењено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Момићу, нешто сте хтели за наставак доказног поступка, изволите.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Извините, ја сам добио решење по којем се одређује статус заштићеног сведока овоме Обрадовић Зорану, а додељује му се тако што му ја и Мишић пријетимо. Ја стварно за Мишића не знам да ли му он прети, да ли не, али ја сам тад био у притвору. Значи у 118 соби, Обрадовић не знам где је био. Ви знате сами како је овде и како ја да му претим одавде, а ја сам сазно у четвртак кад сте ми Ви послали да је он сведок у понедељак, значи три дана сам сазно пре тога и ја му претим, значи изгледа да сам ја овде највећа нека фаца, прошло рат па све што год треба ајде Момић, Момић то може урадити, Момић ово може, Момић је спреман за то, значи стварно срамота. Ето ја бих Вас замолио значи да се позове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је срамота господине Момићу?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Па срамота од овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада о тим стварима да расправљамо, Ви ћете расправити са браниоцем, ја ћу да Вас подсетим на оно што смо раније причали ко има, кога како зовемо у овом поступку, то ће вам бранилац објаснити и то је по закону и за сада ћемо о томе да расправљамо шта је по закону, шта није, тако да је ово евидентирано што сте рекли. Да ли Ви имате неки нови предлог?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Не, немам ништа, хвала вам много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е онда, овде је сада да Синиша Мишић после суђења да остане да му уручимо нешто што му је стигло, е па онда нису знали да је он већ из притвора, немојте сад, кад будемо завршили, и да вас обавестим. Дакле, сви ови сведоци који су остали, за које смо писали раније из оних свих села, значи

Ђушка, Пављан, Захаћ, плус ови сведоци из Љубенићу, сви се они сада налазе на једном списку који смо опет послали и ургирали код ЕУЛЕКС-а да они виде да ли ће ти људи доћи или хоће видео линком или шта ћемо са тим да радимо. Осим тога остао је сведок Рашковић Зоран, чије испитивање смо одложили због тога што бранилац Петронијевић није ту.

Последња недеља у априлу месецу, четири дана поподне, то су за сада оквирно термини, значи почев, не могу сада да се сетим од ког дана па ћемо онда видети. Евидентирајте то код себе од 22. до 26., не петак, понедељак, уторак, среда и четвртак, ако буде случајно неких промена обавестићу вас. Такође ћу вас обавестити о распореду због тога што ЕУЛЕКС још увек ништа није јавио. Чим ЕУЛЕКС буде обавестио, значи обавестићу и ја вас. Можда ће то да се заиста догоди непосредно пред суђење у том смислу тако нешто и рачунајте јер ево овог сведока смо морали сада да одложимо. Ако нема ових сведока са Косова онда ће то свакако бити Рашковић. Све су поподневни термини. Кажем ако буде среће па добијемо термин пре подне или дође до неких промена обавестићемо вас писмено или можда и телефоном. Ето то је то, ако буде неких још предлога с ваше стране молим вас да то буде и писмено да бисмо могли да планирамо распоред суђење.

Довршено, а следећи претрес се заказује за дане 22, 23, 24. и 25.04. са почетком у 14:30, што је присутнима саопштено уместо позива.

Значи свима и оптуженима ово служи уместо позива.

Довршено у 16:53.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА